

Jelle krijgt een croissant

Uitgerekend de enige dag in de zomer dat de zon scheen, stond ik in een lange file naar Rotterdam. Ik ben een groot fan van Rotterdam en ik begrijp niet wat veel Amsterdammers tegen die stad hebben. Rotterdam heeft een haven en een smoel. Eindelijk eens geen kleine kneuterige huisjes, zoals in de rest van Nederland.

Rotterdam is geen stad, maar infrastructuur, merkte Zomergast Erik van Lieshout al op in de uitzending. Van Lieshout is kunstenaar, hij woont en werkt in Rotterdam en ik besloot hem daar op te zoeken. Wij troffen elkaar buiten en zonder introductie drukte hij een croissant in mijn hand, alsof dat volkomen vanzelfsprekend was. Hij vertelde dat hij niet wilde praten, maar mij Rotterdam wilde laten zien.

Erik van Lieshout is net als Rusland: onvoorspelbaar, onaangepast, en met een geheel eigen universum met andere natuurwetten. Door dit soort mensen en landen moet je je laten meeslepen, ook al begrijp je niet alles. Ik knabbelde dus maar wat aan de croissant en wij reden (met de auto natuurlijk, niemand fietst in Rotterdam) naar het Hendrik Idoplein, waar Van Lieshout bezig was met een kunstproject. Hij wees naar een huis waar hij de inboedel van een overleden bewoner had opgekocht. We liepen binnen bij Sjaak, ook een kunstenaar, die ons zijn nieuwe werk liet zien. We kwamen langs tante Annie, die buiten op de stoep zat te genieten van de enige mooie dag van deze zomer. Zij stond erop dat wij bij haar op de thee kwamen. Later, in de uitzending, hamerde Van Lieshout op het

engagement van kunstenaars, en de band tussen kunstenaars en de samenleving.

De volgende dag las ik op de voorpagina van *Het Parool* dat de directeur van het Rijksmuseum de passage van het museum toch gesloten wil houden voor fietsers. Ik zou kunnen schrijven hoe belangrijk die route is voor alle fietsers die van Zuid naar Centrum gaan. Ik zou kunnen schrijven dat je talloze goede musea hebt, maar dat je maar één museum hebt met een passage voor fietsers. Dat dat het Rijks zo uniek maakt. Maar kennelijk is die directeur daar niet gevoelig voor (zou hij zelf wel eens fietsen door Amsterdam?), want dat is al veelvuldig genoemd in de talloze ingezonden brieven.

Dus gooi ik het over een andere boeg: de passage onder het Rijksmuseum legt een brug tussen Amsterdammers en cultuur. Dit

is wat een fietser denkt die door de passage gaat: wat fijn dat ik hier

weer kan fietsen! De galm, de geur, het gebouw! Ik moet er toch maar weer eens heen, ik gebruik die museumjaarkaart veel te weinig.

Wat een geweldig museum!

En dat zijn duizenden fietsers per dag.

Meneer Pijbes, doe het niet voor ons.

Doe het voor de kunst.

Jelle Brandt Corstius

Erik van Lieshout is net als Rusland: onvoorspelbaar, onaangepast